

Onor.

Biblioteca Universității

PROPRIETARĂ: ASOCIAȚIUNEA „ASTRA” BRĂSOV
Apare de două ori pe săptămână prin îngrijirea
unui comitet de redacție.
Atelierele tipografiei „Astra” Tf. 1102.
Pagini 4-6-8 Lei 2.

STEAG RIDICAT LA,
1838

GLBARITIU

ȘI SFINȚIT DE LUPTULE PURTATE SUB CUTELE LUI
DE ATAȚIA URMAȘI, ÎN FRUNTE CU

MUREȘENII

REDAȚIA

B-dul REGELE FERDINAND I
Abonamentul anual lei 200. Anunțuri și reclame după tarif.

Nr. 44

22 Iunie 1941

Anul 104

Noaptea de Sânziene

de V. Branisce

O credință populară ne spune că în noaptea sfântului Ion de vară, la miezul nopții, încremenește întreaga fire. Stihile stau în cumpănă. Vântul înce-tează să mai bată. O nemișcare cuprin-de natura și ființele deopotrivă.

Clipa aceea patetică precede mo-mentul, în care soarele, ajuns în punctul extrem al crugului ceresc, începe să-și scurteze calea aparentă, înscrisă pe boltă. Atunci pacea sălășluiește între toate vie-țuitoarele. Adunate în sobor, înzestrate cu lumina înțelegerii, ele glăsuiesc întoc-mai ca oamenii și vin de pe îndepărtate meleaguri să-și spună păsurile.

În vara aceasta s'au întrunit într'o poiană tănuță și glasurile lor erau mai stinse, mai slabe ca altădată. Parcă se temeau de cineva. Iși ciuleau urechile cu îngrijorare și nu cutezau să înceapă vorba.

O veșnică șglobe, care ani de-a-rândul ciugulise alune pe alee stătea tacuta, fără glas, doar din când în când, scotea un suspin.

Infrățite într'o mare durere, jivi-nele din munți aduceau aceeași veste: Străinul le-a cutropit împărăția.

O pajură măiastră, venită le povesti o întâmplare. N'am putut să deslușesc vorbele pajurii. Dar am ză-rit colții feroși ai lupilor, am văzut la-crimi picurând din ochi de vulpe și am auzit un murmur amenințător, ieșit din nenumărate piepturi.

Încet, încet, se depăneau poveștile. Fiarele ascultau cu încordare veștile aduse. Frunza încremenise pe creangă, firul de iarbă stătea neclintit, nici o boare nu mai adia. Inaripatele cerului, fiarele codrului, fauna pădurilor și a câmpurilor ascultau înmărmurite.

Dar această putere le este dată numai viețuitoarelor din codru. Numai jivinele, care înfruntă furia crivățului, prigoana omului, și împinse de chemarea chinuitoare a foamei își expun viața în fiecare clipă, sunt înzestrate de Dum-nezeu cu acest har.

Animalele din ograda omului, care primesc hrana la ore fixe, care îndeplinesc munci impuse și nicidecum inerente firii lor, înzadar privesc cerul miezului nopții.

Când carul mare își întoarce oiștea de stele, când astrii descriu pe boltă căi luminoase, ele rumegă prin somn în ies-lea caldă.

Nici un șgomot din lumea fiarelor libere nu pătrunde până în grajd. În vi-sul în care le stăpânește, întrezăresc o muncă fără preget în sclăvie, îmbătă-toare arome de hrană li se strecoară în nări și viziunea le este întretăiată de lovitura cadențată a biciului.

Și ele nu pot măcar să bănuiască ce minune se desăvârșește sub boltă fără margini a cerului de vară.

Urechea lor domesticită nu mai prinde svonurile, pădurii nici glasurile to-varășilor, care au ales calea suferinții, singurul drum spre mântuire.

ANIVERSAREA LUI M. KOGĂLNICEANU

— 50 de ani dela moartea lui —

de Prof. N. Baboe

Iașii amintirilor și suferințelor ro-mânești îmbracă din nou haină de săr-bătoare. Moldova vitejilor lui Ștefan cel Mare este din nou răscolită de aminti-rea unuia din cei mai mari fii ai ei. Sufletul întregului neam românesc se cutremură de fiorul nădejdiilor și se înalță și se încălzește de mândria unor timpuri de glorie și de măreție.

Duminică 22 Iunie a. c. clopotele Metropoliei din Iași vor suna mai duios ca de obicei chemând pe credincioși la slujbă să înalțe rugăciuni și să co-memoreze pe marele lor fiu M. Kogălniceanu.

Originar dintr'o veche familie bo-ierească, moldovean după tată și basa-rabean după mamă, primele îndrumări de carte românească le-a primit dela un călugăr maramureșan, care păstra la el manuscrisul „Cronicei” lui Șincai, tipărit mai târziu la Iași. Inarmat mai târziu cu o cultură temeinică franceză și germană, câștigată la studiile sale din Apus, el desfășoară încă de tim-puriu, o bogată activitate literară și istorică, avântându-se cu tot elanul tinereții în văltoarea luptelor naționale și politice.

Din anii 1840, când își începu activitatea, la vârsta fragedă de 23 de ani, și până la 1891, la moartea sa, nu a fost eveniment mai de seamă cultu-ral sau politic la care M. Kogălniceanu să nu-și fi dat contribuția sa atât de însemnată.

În această vreme școala lui Eliade și Asachi era în plin declin. M. Kogălniceanu umple un mare gol cu revistele sale: „Dacia literară” și „Propășirea”, dând un nou impuls literaturii, pe care o așează pe adevăratele temelii națio-nale și care trebuia să fie expresia

vieții și a sufletului românesc, îmbră-țișând mișcarea culturală a întregului neam.

În cursul evenimentelor revoluției dela 1848 îl găsim în primele rânduri ale luptătorilor. Nici surghiunul dela mănă-stirea Râșca, nici pâinea neagră a pribegiei nu-l înfrică și nu-l fac să dezarmeze și nici să-și piardă nădejdea în biruința cauzei drepte a neamului său.

În casa fraților Hurmuzachi, în Bucovina, M. Kogălniceanu, întâlnindu-se cu revoluționarii din toate ținunurile ro-mânești, publică în numele tuturor „Do-rințele partidei naționale” a căror reali-zare nu avea să întârzie prea mult și care a avut un mare răsunset mai ales în sufletul tineretului.

Iar când evenimentele politice en-ropene, prin războiul Crimeei și Trata-tul dela Paris, au pus din nou pe pla-nul întâiu chestiunea unirii și emanci-pării Principatelor, M. Kogălniceanu a fost acela care a organizat în toate ju-dețele comitetele unioniste, a căror prop-agandă a dus la alegerea lui Cuza și la unirea Principatelor.

Cu această ocazie, Kogălniceanu, care a fost nu numai un mare om po-litic ci și un strălucit orator, a pronun-țat acel memorabil discurs în care ridi-cându-se peste interesele de clasă, a îndreptat atenția noului Domn către țărâ-nimea obișnuită: „Fă dar, se adresează M. Kogălniceanu noului Domn, ca dom-nia Ta, să fie cu totul de pace și de dreptate, împacă patimile și urile dintre noi și reIntrodu în mijlocul nostru, stră-moșească frăție. Fii simplu, fii bun, fii Domn-cetățean, urechea Ta să fie pu-rurea deschisă la adevăr și închisă la minciună și lingușire. Fă ca prin des-voltarea instituțiilor noastre, prin sim-

țămintele Tale patriotice să mai putem ajunge la acele timpuri glorioase ale nației noastre, când Alexandru cel Bun zicea ambasadurilor împărăților din Bi-zanț că: România nu are alt ocrotitor decât pe Dumnezeu și sabia sa.”

Încă pe când era la studii în Ger-mania, prin râvna lui deosebită și prin purtarea lui distinsă, reuși să câștige simpatii profesorilor săi, fiind invitat în saloanele cele mai alese precum și la moșia contelui Schwerin, unde avu prilejul să cunoască de aproape efectele legii de improprietărire a țăranilor din Prusia.

Cultura lui temeinică câștigată aici precum și experiența lui bogată despre lucruri și oameni îl predestinau să în-făptuiască marea reformă a improprie-tării țăranilor, ridicând astfel moralui țărănimii, care a dovedit în războiul din 1877 marile calități ale rasei.

Războiul independenței i-a dat din nou ocazie să-și afirme calitățile sale deosebite de bărbat de stat precum și caldul său patriotism.

M. Kogălniceanu, pe atunci mini-stru de externe al României, informat fiind de pretențiunile rusești asupra ce-lor 3 județe din Sudul Basarabiei cu toate jertfele aduse de noi în războiu, adresează baronului Jamini, bărbat rus de stat, o scrisoare plină de demnitate națională, de finețe și de tact. El scrie aici între altele: „Vor începe desbateri asupra celor mai grave interese ale noastre. Noi nu suntem admiși a le expune și a le susține. Am fost vrednici să vărsăm sângele nostru pentru a le apăra; dar nu suntem vrednici a le cunoaște”. Mai târziu adaugă: „Mii presus de forță este legea dreptății

— Continuare în pagina 3-a —

Foiletonul „GAZETEI TRANSILVANIEI”

Ceasuri de noapte

I-atât de neagră noaptea ce-ți bate prin
[feresti,
In van te cauți prin beznă că nu te mai
[găsești
Pe tine, ci pe-un altul ce-ți seamănă și care
Nici dragoste de viață, nici dor în suflet
[n'are.

Tu cel ce-ai fost c'o clipă 'nainte, tu te-ai
[dus
Cu valul de lumină al zilei ce-a apus,
Și dragostea și dorul, nădejdea de mai
[bine,
Comoara ta de vise, plecând le-ai dus
[cu tine.

Și-acum, în fața vieții, tu cel care-ai rămas,
Pleci capul și genunchii, și fiecare ceas
Din noapte-un veac îți pare și plângi și
[te'nfiori
Dar ce-l ce-i dus se 'ntoarce senin în fapt
[de zori.

Ecat. Pitiș.

Românii grăniceri din Banat și
Revoluția din Ungaria 1848-1849

LUPTA DELA VALEA MARE

Deplasări de trupe la frontiera Banatului

de Antoniu Marchescu

Corpul bănățean n'a fost angajat dela început în lupte hotărâtoare. Ac-tivitatea lui s'a limitat la ciocniri locale și operațiuni defensive.

Astfel, în 4 Martie inamicul a tras câteva focuri de tun în Valea Mare, ocupată de grănicerii româno-bănățeni. Aceștia sub comanda locotenentului Smerczyany au răspuns tot cu lovituri de tun, reducând la tăcere pe inamic. A doua zi agresiunea s'a repetat și inamicul a trecut peste Mureș cu două batalioane de infanterie și un escadron de cavalerie, îndreptându-se spre Valea

Mare. Maiorul Eisler, care staționa în Valea Mare, ceru ajutor dela Căpălnaș, și deschizând apoi focul de artilerie a-supra revoluționarilor, a reușit să-i a-lunge dincolo de Mureș, unde erau mari mișcări de trupe.

DEPLASĂRI DE TRUPE LA FRONTIERA BANATULUI

În 8 Martie compania 19 a trecut dela Dobra la Valea Mare, compania 29 dela Lugoj la Făget, compania 22 dela Porțile de Fier la Lugoj, iar 2 din

Predici în pustiu

Bumerangul

Dr. M. Suci-Sibianu

Am cumpărat nu de mult copilului meu un bumerang, să văd și eu jocul, care a devenit o expresie politică uzuală a războiului actual. Se poate citi bunăoară zilnic prin ziare:

„Blocada, ce a vrut să facă Anglia contra Germaniei, s'a întors ca un bumerang contra ei“. E un joc într'adevăr cât se poate de simplu: O praștie a copilăriei noastre, provăzută cu niște călăreți ușori de lemn, pe care dacă îi arunci cu dibăcie, se reîntorc iarăși la picioarele tale. A pornit din Australia și s'a împământat în toate continentele, căci dacă mi-aduc bine aminte n'a costat decât vreo 50 de Lei. Același principiu ca la un cerc, ori-care ar fi el, pe care dacă îl arunci în așa fel, ca rotația să se facă în direcția aruncătorului se reîntoarce iarăși la tine.

Bumerangul n'a devenit numai reactualizatorul multor scene de războiu, ci este un minunat simbol al vieții noastre întregi. Orice faptă, bună sau rea se reîntoarce iarăși la tine. *Seceri, ce ai semănat*, aceasta cred eu este cea mai bună caracterizare a jocului de bumerang în viața noastră de toate zilele.

Dacă nu arunci cu dibăcie și cu energie, bumerangul se pierde în vânt și în loc să se reîntoarcă la tine și-ai pierdut călărețul de lemn. Nu e oare același lucru cu norocul și fericirea noastră? Noi n'am știut, și nu ne-am priceput să ne aruncăm cu energie și dibăcie bumerangul fericirii noastre și rezultatul este, că în loc să se reîntoarcă la noi îl tot căutăm pe unde o fi, fără să-l mai găsim. Te mai învață ceva acest bumerang. Energia ta nu e voe să fie sălbatică, ci dulce: „*Fortiter in re, suaviter in modo*“, adică să fii tare pe scopul pe care-l urmărești, dar delicat și suav în metodă. *Cei mai mulți dintre noi facem exact invers, suntem bătărași în metodă și slabi în ceea ce privește scopul urmărit, oprindu-ne în acțiunea noastră înainte de a putea culege fructele coapte ale activității noastre. Aruncă bine bumerangul vieții tale ar însemna deci: fă meru fapte bune, căci faptele rele te-ar putea răni mortal la reîntoarcerea lor la tine. Intrebuințează o dulce energie (douce violence) în toate acțiunile tale, și perfecționează în artă, până ce capătă pecetea desăvârșirii ori-ce meserie cât de simp'ă, ce ai avea.*

compania 13 a coloanei căpitanului Cernoievs fu trimisă dela Deva la Zam. A doua zi companiile 25 și 26 au sosit dela Timișoara la Caransebeș, spre a spori efectivul garnizoanei de apărare. Grosul corpului bănațean a trecut, în 9 Martie dela Făget la Căpâlnaș, iar maiorului Eisler i s'a trimis la Valea Mare un divizion de infanterie Zanini și la Căprioara un divizion de infanterie Zivkovic, ca astfel să poată împiedeca trecerea inamicului prin Zam spre Ardeal.

Înrăutățindu-se însă situația trupelor ardeleni, cartierul general al corpului bănațean s'a retras la Făget, iar 1/2 din compania 13 grăniceri româno-bănățeni s'a înapoiat dela Zam la Deva, spre a ocupa și apăra cetatea, apărată numai de câțiva oameni sub comanda locot. Toma.

Căpitanul Cernoievs părăsi Deva și în fruntea unei coloane compusă din 1, 1/2 companii de grăniceri româno-bănățeni (comp. 21 și 1/2 din compania 13), 1/2 companie plăieși din jurul Lugojului

Spicuirii

din dicționarul greșelilor noastre de limbă

de Ax. Banciu

VII.

Foarte frecvent e și balastul pron. posesiv, adăugat, pupază pe colac, fără să fie nevoie de el.

„Și-a cheltuit toată energia, tot talentul său, redactând vestita Replică...“ — se spune în „Luceafărul“ (Timișoara) nr. 7-9, 1939, p. 4.

Vedenii care ne tulbură viziunea noastră“ (Dacia 15 Mai 1941, p. 1, c. 5)

„Este încă prea tânăr pentru a cunoaște toate necazurile noastre și toate grijile noastre“ (R. N. 31 Mai 1941, p. 4, c. 1). Un condeiu mai îngrijit ar fi spus: „... pentru a ne cunoaște toate necazurile“, suprimând și balastul nostru și repetarea lui toate.

Sau balastul din fraze ca: „O lume nouă începe a se ivi la orizont, — care este aceia (sic) a naționalismului creator.“ (Curentul 8 VI 1941, p. 6, c. 5)

„O frumoasă chică bălaie mi se revârșă pe umerii aștia largi, care, ei, mi-au rămas tot așa...“ — scrie Panait Istrati în „Haiducii“, 1930, p. 121. Și P. I. nu e un scriitor de duzină. Cu toate acestea, nici el nu s'a putut scutura de influența construcției frazei franceze, cum i-au rămas tributari acesteia atâți scriitori de seamă ai noștri formați sub influența tiparului francez.

Pus sub lentila critice, pron. ei din exemplul de mai sus (și exemple de felul acestuia s'ar putea cita la infinit) nu-și poate justifica necesitatea prezenței în fraza citată, fiindcă lipsa lui nu poate produce nici o confuziune. Și numai în cazul acesta, ar putea fi îndreptățită introducerea lui în frază.

Ce să mai spunem de repetarea până la enervare a subiectului, mai ales când e exprimat prin pron. personal? „El a tratat diverse probleme psihologice... Ca neoromantic el a scris o serie de „Nuvele Ciudate...“ În afară de piese de teatru și de nuvele, el a mai scris...“ (pg. VIII). În aceeași pagină, ceva mai jos, se repetă *ele*. La fel în pp. 124, 128, 374, 305 („Siluete literare“ de Herbert Eulenberg, Iași, Tip. „Albina“ 1924)

*

Bănățene

I.

1) Cimș apă curgătoare
Șie țoi fi făcut io oare
Dă curgi așa 'nvolburat,
Inspumat și'ntunecat?
Fi curat ca astă vară
Când veniam sară de sară
Să mă'ntălnesc cu mândra,
Când pă cîer ieșă luna.

1) Timiș — rău.

Avem apoi cazuri când cuvântul în plus, destinat a exprima o potențare a calificativului căruia i se adaugă, exprimă altceva decât ceea ce se intenționează a se exprima prin el. Cum ar exprima, având în vedere uzul limbii, d. p. titlaturile slujitorilor altarului: *Prea* sfințitul episcop, *Prea* cuviosul arhimandrit, *Prea* cucernicul părinte... Care Român nu simte că dacă „sfințitul“ devine „*prea* sfințit“, „cuviosul“ „*prea* cuvios“, „cucernicul“ „*prea* cucernic“, nu mai inspiră respectul datorit simplului: *sfințit, cuvios, cucernic*? E ca și cum ai spune despre o mâncare: *prea* sărată, *prea* acra, *prea* piperată. Ea nu mai place, ci displace. Prin adăugirea adv. de comparațiune *prea*, în loc să exprime o augmentare a venerațiunii, se exprimă o micșorare a ei. Ca tot ce este *prea-prea*...

Acest fel de superlativ era bine dacă se păstra ca un prerogativ al Dumnezeirii (Prea-bunul, Prea-milostivul Dumnezeu) și al Fecioarei Maria (Prea-curata, Prea binecuvântata, Prea-sfânta Născătoare de Dumnezeu) și nu-l coboram și la muritorii de rând.

Sfinții Părinți sunt oare mai puțin sfinți dacă nu li se spune: *Prea* Sfinții Părinți?! Și dacă aceștia nu sunt cu nimic diminuați fără gradația lui *prea*, de ce s'ar simți micșorați fără ea slujitorii altarului, care ar trebui să preneargă cu virtutea modestiei?

Tot așa și „*prea* plecații servitori“ de care se'ndură „*prea* grațios“ Capetele încoronate, n'ar fi prin nimic scăzute, dacă s'ar elimina inițialul „*prea*“.

Cine ar putea modifica, însă, azi, aceste consacrate titlaturi, expresii de venerațiune! A te ridica împotriva lor, însemnează a te ridica împotriva uzului de veacuri, a tradiției cu rădăcini vechi și adânci. Cu toate că uzul, tradiția, consacră uneori, cum vedem, și expresii „cu clenciu“.

Acu' stau singur ș'astept
Doru mi să frângie'n piept
Inima să sbacie'n mine
Și mândruta nu mai vinie...

Com. Caransebeș — Severin.

II.

Câtă boală îi sub stele
Nu-i ca doru' mândrii mele,
Că doru unge se pune
Face inima cărbune.
Câtă boală îi sub lună
Nu-i ca doru de neună
Că doru unge să lasă
Lacrimilor fașie casă.

Com. Borlova — Severin

Dorul unui copil

Așa micuț — cum mă vedeți —
Am și eu dor — un dor mareț,
De vârsta mea cam îndrășneț:
Aș vrea de-acum să fiu soldat,
Frumos și chipeș îmbrăcat,
Ca orișice soldat român
Pe țărișoara lui stăpân,
Să am un suflet de viteaz!
Când sună goarna să fiu treaz,
Cu arma gata de război:
Să-mi apăr țara de nevoi!
Că nu-i pe lume mai frumos
Decât soldatul inimos!
Dar uite cum aș vrea să fiu:
Să am firețuri la chipiu
Și rang înalt de căpitan,
Să bag în groază pe dușman!
Să am și sabie și cal
S'ajung azi-mâne... general!!!

Aurelia Pop-Florian

DUMINEGA

Chemarea Cerească la pescuirea sufletelor

„Venți după mine și vă voi face pescari de oameni“

Matei 4;19

Fiul cel unul născut al Tatălui cerească, care a venit la plinirea timpurilor în lume să mântuiască neamul omenesc de sub osânda păcatului, câtă vreme a petrecut pe pământ a învățat pe oameni voia lui Dumnezeu; minuni mari săvârșind; boale și neputințe a tămăduit, gârbovi a îndreptat, slăbănogi a întărit, orbi a luminat, morți a înviat, tuturor celor ce le trebuia Darul său, cu îndestulare îl vărsa, pregătind prin faptele Sale mărețe neamul omenesc pentru împărăția cerurilor.

Și a chemat Domnul pe niște sărmani pescari să-l urmeze, dându-le puterea de a câștiga pe oameni pentru împărăția Lui, înzestrându-i pe toți cu darul vestirii evangheliei Sale, împărțându-le harul dumnezeesc și al ocăruiurii bisericești, priveghind totodată asupra vieții lor. Indată și-au lăsat ale lor, urmând acestei chemări, a preabunului învățător, la treapta înaltă și măreață a apostoliei căci prin chemarea Sfântului Duh primesc îndatorirea sfântă de a fi pescari de oameni.

Iar vorbind Mântuitorul Hristos apostolilor săi cu pildă, a grăit: „asemenia este împărăția cerurilor năvodului care s'a aruncat în mare și a adunat tot felul de pești, pe care dăpăce l-a umplut scoțându-l la margine și șezând au ales pe cei buni în vase, iar pe cei răi i-a lepădat afară“. Mt. 13 47-48.

Ce închipuire sfântă.

El dumnezeescul pescar a aruncat pentru întâia oară năvodul învățăturii Sale mântuitoare și trei ani de zile a pescuit suflete pentru împărăția Lui, lăsând după înălțare mreaja mântuitoare pescarilor bisericii Lui. De aici începe opera Apostolilor, care au împletit și legat învățăturile prorocilor și ale celor după vremuri învățători și dascăli ai lumii, cu ale învățătorului celui adevărat, Hristos. Și precum sunt la năvod legate ochiuri, așa și la învățătura lui Hristos sunt pilde care leagă taina cu înțelepciunea.

Căci a întărit Mântuitorul biserica Sa în această lume, asemănătoare mării pururea în furtună și valuri, și a legat-o de cele șapte taine, ca de niște ancore de valoare neprețuită, încredințându-le, păzirea și practicarea lor, pe atunci apostolilor, iar astăzi, după voia Domnului, episcopilor și a preoților.

Năvodul rămâne aruncat, în marea omenirii, până la sfârșitul veacurilor. Când se va desface mreaja pescuirii de suflete, afară de mulțimea celor aleși și drepti, va cuprinde și pe fiii pierzării, care foiesc în marea cea largă de oameni sporind scopurile ispitelor răului și care cu vorbe îndulcite înșeală pe cei puțin în credință, înveninându-le gândul și inima cu forme deșarte, cu păreri și închipuiri, cu alcătuirii și înșelăciuni.

Dar tu cetitorule, nu-ți apleca sufletul la șoptirile acestea, ci fii creștin vrednic, tinzând pe malurile vecinice, căci osteneala îți va aduce cununa cea neveștejită a dulcii răsplăți. El, Hristos Domnul, se milostivește ca să nu te inneci în vârtejul patimilor, ci să rămâi, prin puterea credinței, curat, pentru a intra în limanul fericirii Lui,.... Căci după ce se va risipi și sfârși această lume, El Isus, va trimite pe îngerii săi să vestească și să aleagă sufletele din acel năvod. Câte se vor afla împovărate de greșale, le vor arunca în marea cea de foc, acolo unde va fi plângerea și scrâșnirea dinților, iar sufletele dreptilor alegându-i îngerii lui Dumnezeu îi vor duce în curțile împărătești și-i vor așeza înaintea feții Împăratului cerească, ca împreună cu Dânsul să împărătească în veci.

Te numeri și tu printre acești fericiti?

Așa și numai așa!

Păr. Nic. Bârsanu

ANIVERSAREA LUI M. KOGĂLNICEANU

Continuare din pag. 1-a.

eterne și a moralei eterne; și în acest domeniu, din care nimeni nu se poate expropria, noi ne întărim la rândul nostru cu acea putere ce își trage caracterul ei absolut din înseși principiile care i-au dat naștere și din care se nutrește. Acum e rândul de-a ne ajuta și de-a înțelege ca țările cele mai mici ca și cele mari, câteodată chiar cu mai multa cerbicie, au simțăminte de conservare, și de demnitate și merg până la capătul datorităților ce le sunt impuse prin aceste simțăminte; acum e rândul D-voastre de-a înțelege ca pentru o țară mare, iubirea a 5 milioane de Români, asigurarea ca inimile și brațele vor fi totdeauna gata, prețuiește mai mult decât o biată fașie de pământ.

Cu ocazia jubileului de 50 de ani al „Gazetei Transilvaniei”, M. Kogălniceanu, care și dânsul împlinea 50 de ani de activitate publică, adresează lui A. Mureșianu o mișcătoare scrisoare de felicitare, folosind acest prilej de a da expresie încă odată înaltului său patriotism care cuprindea în inima sa largă pe Români de pretutindeni:

„În acest lung timp de 50 de ani, scrie Kogălniceanu cu acest prilej, nu odată m'am întâlnit cu luptătorii Mureșeni, deși aflându-ne în țări politic despărțite, nu odată am simpatizat și am lucrat împreună, căci și unii și alții am avut și am urmărit același scop, apărarea și întărirea naționalității române, fie dincolo, fie dincoace de Carpați”. Iar mai jos adaugă: „Dreptul nu pierde nici

odata, mai ales când el are apărători ca voi, curajoșii fii ai Carpaților, care în mijlocul persecuțiilor, al restriștelor, ați știut să susțineți valoroasa Gazetă a Transilvaniei, ce a fost și este nu numai marea voastră înainte-luptătoare, dar și însăși anele admirabilelor voastre acte pentru susținerea și dezvoltarea naționalității române în timp de jumătate de secol. Noi Români din regat împărtășim durerile voastre. Căci știm că atunci când naționalitatea română ar fi atinsă peste Carpați nici noi Români de dincolo de Carpați nu vom avea propria noastră existență națională asigurată”. Și o profeție: „Doresc ca Gazeta să ajungă la jubileul său de 100 de ani! Facă Dumnezeu și energia voastră ca acel jubileu să se serbeze în mijlocul unei națiuni fericite, adevărat ajunse la culmea împlinirii dreptelor sale aspirații!”

O jumătate de veac s'a scurs de când marele bărbat M. Kogălniceanu s'a dus în lumea dreptilor să vegheze asupra destinului acestui neam, după ce umpluse cu personalitatea sa puternică și cu activitatea sa prodigioasă una dintre cele mai sbuciumate epoci ale istoriei noastre.

În această zi de măreață aniversare, gândurile și sufletele tuturor Românilor se îndreaptă pline de speranță spre acela care a știut, în vremuri tot atât de grele, să călăuzească pașii neamului său spre izbânda deplină a aspirațiilor sale legitime.

Națiunea idealul poporului român

de Dr. N. Căliman

Într'un articol precedent am arătat, că poporul nostru a trăit după Unirea cea mare din 1918 timp de 22 de ani fără un ideal.

Era împlinit idealul măreț pentru care s'a suferit și s'a luptat timp îndelungat și care a îndreptat fapta și vrerea întregului popor Român secole de-a-rândul.

Nu ne-am grăbit să punem în locul lui un altul, care să îndemne și să însuflească la fapte pentru clădirea unui Stat, pe care suferințele și sângele unui trecut lung îl merită și pe care poporul român cu calitățile lui îl poate clădi.

Această întârziere ne-a costat scump. Ea ne-ar putea costa și mai scump. Am putea distruge totul, ceea ce au clădit secolele trecutului,

Este nevoie de unirea tuturor într'o credință, avem nevoie neapărat de un ideal al întregului neam Român.

Un popor nu poate trăi cu șanse de mărire și întărire, decât dacă voințele tuturor se unesc către un țel.

Fără un scop comun el nu reprezintă altceva, decât o grămadă de indivizi, fără nici o legătură unul cu altul, fără nici o valoare și importanță și fără nici o putere de acțiune.

Poporul este întocmai ca și un organism viu. Indivizii împlinesc în viața lui același rol, pe care-l împlinesc celulele în viața organismului.

Dar noi știm, că în viața unui organism viu sănătate înseamnă conlucrarea tuturor celulelor pentru un singur scop: susținerea lui în stare de sănătate.

Cea mai mică știrbire în colaborarea pentru scopul comun înseamnă boală.

Aceasta în viața poporului, ca și în viața ori și cărui organism viu.

De aceea prima și cea mai importantă chemare pentru toți în organismul sănătos al unui popor trebuie să fie *unirea tuturor pentru un scop comun*.

Care trebuie să fie azi scopul comun, *idealul tuturor Românilor?*

Idealul popoarelor a variat în decursul timpurilor. Zeii, Dumnezeu, biserică, împărații și regii, arta și știința,

apoi politicul și socialul: libertate, frățietate și egalitate, puterea fără limită, au fost idealurile trecutului.

Toate aceste idealuri au dus popoarele la suferințe, la luptă și învingere, la ridicare și afirmare, sau pe unele la pierire.

Idealul popoarelor îndată după războiul din 1914—1918 părea să fie: umanitate. Se credea, că ne putem face cu toții, fără deosebire de origine, o apă și un pământ.

Dar s'a văzut în curând, că umanitatea nu poate deveni pentru popoare idealul, care să îndemne și însuflească la munca, suferința și lupta tuturor, și să lege pe indivizii unui popor, făcând din el un organism viu cu o singură voință și o singură putere.

Idealul de azi al tuturor Românilor trebuie să fie *națiunea*. Numai națiunea poate fi alcătuitoare de Stat. Statul viitor va trebui să se confunde cu națiunea și să fie clădit pe ea.

Aceasta nu mai poate fi considerată, ca în timpurile trecute, un fel de contract între un grup mai mare sau mai mic de indivizi pentru satisfacerea și apărarea anumitor interese individuale și colective.

Națiunea este totalitatea indivizilor poporului. Aceștia sunt legați în ea unul de altul prin rădăcinile pământului, din care au răsărit cu toții. Sunt legați prin sângele și prin toată comoara ereditară trupească și sufletească comună a lor. Națiunea este organismul viu, care-și are viața sa și care singură poate satisface toate necesitățile individului în cea mai mare măsură. În ea trebuie să-și găsească individul toate necesitățile, toate năzuințele și toate aspirațiile sale.

Numai atunci, când națiunea va fi idealul tuturor, va putea căpăta poporul Român coeziunea pentru o acțiune unitară și numai din această coeziune se va putea naște puterea poporului Român.

Fiindcă numai atunci se va confunda complet individul cu interesele poporului, iar aceste cu ale individului.

MIHAIL KOGĂLNICEANU 1817 — 1891

de Aurel A. Mureșianu

„Cum să nu-mi iubesc țeara, țeara strămoșilor mei? Cum să nu o binecuvintez și să-i doresc destinele cele mai lungi și frumoase, ei, care a făcut pentru mine ceea ce n'a făcut pentru fiii ei cei mai iluștri, dându-mi ocaziunea rară în viața tuturor bărbaților politici din toate țările și din toate epocile, de a putea seceră, încă înainte de a ajunge la bătrânețe, samânța ce în timpul tinereții am pus în pământul nașterii mele?”

Nu ne putem închipui o caracteristică mai concisă, mai frumoasă și mai sublimă a vieții și a operii lui Mihail Kogălniceanu, dela moartea căruia se împlineste în anul acesta o jumătate de veac, ca rândurile autobiografice de mai sus, cuprinse în introducerea sa la a doua ediție, din 1872, a „Letopisetelor Moldaviei și Valahiei”.

Lui Mihail Kogălniceanu i-a fost într'adevăr dată rara fericire de „a putea transforma în legi pozitive principiile care i-au încălzit inima în primăvara vieții”, pentru că el a fost acela care a izbutit să realizeze, cu concursul unei mici dar măndre pleiade de luptători naționali: *la 1859 unirea Principatelor românești, iar la 1864 „slobozenia” și împroprietărirea țăranilor români*

Spirit înalt, fire vânoasă și exuberantă, asemănătoare acelor vechi îndrumători ai Moldovei, despre care cronicarul ne spune că „țara nu-i încăpea”, Kogălniceanu a fost, fără îndoială, unul dintre reprezentanții cei mai desăvârșiți ai genului autohton al românismului. „Eu privesc ca patria mea, — spunea el la 1843 în celebrul său cuvânt de deschidere al cursului de istorie națională, la Academia Mihăileană din Iași, — toată acea întindere de loc unde se vorbește românește”. Kogălniceanu a dovedit-o aceasta și prin interesul său cel mare față de mișcarea naționalistă din Transilvania. „Petru Maior, de fericită aducere aminte, scria el, prin cartea sa despre începutul Românilor... ca un Moisi a deșteptat duhul național, mort de mai mult de un veac, și lui îi suntem datori cu o mare parte a impulsului patriotic ce de atunci s'a pornit în tustrele provincii ale vechii Dacii”.

Fiind convins că ridicarea poporului românesc și modernizarea vieții sale naționale și politice nu se va putea face decât printr'o puternică pregătire sufletească, el pornește cea mai intensă activitate publicistică, atât în țară, cât și în străinătate. Trimis împreună cu fiii Domnitorului Moldovei la studii superioare, mai întâi în Franța, la Lunéville și apoi la Berlin, Kogălniceanu face cunoștința unor învățați ca Francisc de Savigny și Alexandru de Humboldt, la îndemnul cărora publică, încă la vârsta de 20 de ani, o „Istorie a Daciei și Valahiei”, în limba franceză. Întors în țară, Kogălniceanu începe a colabora la ziarul lui Gh. Asachi, iar la 1840 întemeiază revista *Dacia Literară*, cea dintâi publicație românească cu acest nume simbolic, din care însă nu apărură decât trei numere, căci ideile sale înaintate speriară atât pe Vodă, cât și pe consulul rusec. Kogălniceanu începu atunci publicarea *Arhivei Românești*, dând puternic impuls cercetărilor istorice, înainte de apariția, dincolo la București, a *Magazinului Istoric* al lui Bălcescu și Laurian. Simțind un deosebit interes pentru frații de dincolo de Carpați, Kogălniceanu intră în legături și cu *Gazeta de Transilvania* și *Foata ei literară* dela Brașov, rămânând, după propria lui mărturisire, colaborator al ei până în anii revoluției. Tot el devine unul dintre colaboratorii principali ai „foaiei științifice și literare” *Propășirea*, întemeiată la 1844 împreună cu Munteanul Ion Ghica, profesor la Academia din Iași. Dar și această foaie căzu în curând jertfă cenzurii necruțătoare.

Silit la 1848, în culmea avântului său reformator, să ia drumul pribegiei, Kogălniceanu continuă lupta în străinătate, căutând apărători ai drepturilor Principatelor „între miniștri și publiciști din Paris, Londra și Viena” și împărțând presei Europei „isprăvile puterii asupritoare”. Ideile sale și ale celorlalți patrioți inflăcărați găsesc un înțelegător în persoana lui Napoleon III, arbitru de atunci al Europei, care, prin războiul Crimeei pune capăt opresiunii și amenințării țariste, deschizând și poporului latin dela Dunăre calea liberei sale desvoltări.

După întoarcerea sa la Iași Kogălniceanu continuă cu același foc lupta pentru realizarea programului său politic, întemeiând la 1855 ziarul *Steaua Dunării* și apoi „societatea” *Unirea*, prin care pregătește unirea Principatelor. În Divanul ad-hoc al Moldovei el desvoltă, alături de Costache Negri, Vasile Alecsandri, Constantin Hurmuzachi și Anastase Panu cea mai însuflețită activitate pentru unirea țărilor surori și tot el este acela care salută, la 5 Ianuarie 1859, în numele întregii adunări a Moldovei, pe nou alesul Domn Alexandru Ion Cuza.

Mihail Kogălniceanu fu acela care, deși boier de origine, sfărâmă, ca ministru președinte a lui Cuza, prin lovitură de stat dela 2 Mai 1864 rezistența „oligarhiei”, pentru a putea săvârși cel mai mare act de dreptate socială al poporului nostru din veacul trecut: împroprietărirea țăranilor. Și totul lui i se datorește, pe lângă înființarea învățământului național obligator și gratuit și întemeierea universităților din Iași și din București, și secularizarea, în pofida protestelor diplomației streine, averilor mănăstirilor închinată Patriarhiei grecești, prin care redevine națiunii o cincime a teritoriului țării.

Deși evenimentele tragice din politica europeană de după 1866 și aservirea din nou a Românilor din Transilvania l-au zguduit puternic, totuși el a rămas și mai departe luptătorul nepregătit pentru progresul neamului și al țării sale. În anii războiului dela 1877—78 el fu, ca ministru de externe al principelui Carol, cel mai energic apărător al drepturilor și al independenței României și, cu toate că nu i-a reușit să împiedece retrocedarea către Rusia a județelor Basarabiei de Sud, pe care Moldova le câștigase după războiul Crimeei, totuși a izbutit să salveze stăpânirea gurilor Dunării și să câștige prin anexarea Dobrogei, o recompensă responsabilă pierderii lor. În fața congresului dela Berlin el a reprezentat, împreună cu Ion C. Brătianu, cauza României cu atâta tact și cu atâta demnitate, încât Bismarck ridicându-se le-a dat mâna zicând: *La Roumanie a ses hommes!*

Români din Transilvania îi vor fi întotdeauna recunoscători pentru energia cu care i-a luat în apărare de atâtea ori, față de noii lor despoți, dintre care pe mulți îi refuzase, la 1860, în decursul refugului lor în Moldova, găzilor austriaci și între care fusese și acel faimos Iuliu Andrassy, căruia un capriciu al destinului îi hărăzi mai târziu un rol atât de însemnat în politica monarhiei dualiste.

La 1865, cu prilejul expulzării din țară a tinerilor transilvăneni, autori ai proclamației „iredentiste”, expulzare impusă de guvernul austro-ungar, cine altul se încumetă să salveze onoarea națiunii sale și să trezească la realitate pe Unguri, printr'o măreață interpelare în parlamentul țării, decât el?

La 1888, cu prilejul jubileului de 50 de ani al „Gazetei Transilvaniei” dela Brașov, Kogălniceanu avertiza, într'o magistrală scrisoare adresată directorului ei Aurel Mureșianu, din nou pe Unguri că „impilând pe Români și voind să stingă naționalitatea lor din Ardeal și Banat, ei sunt mai mult dușmanii viitorului și prezentului țării lor, decât ai Românilor” și-i ura, cu glas profetic, ca jubileul de 100 de ani să

Continuare în pag. 4-a

„ROMÂNII ȘI UNGURII“

Revista italiană „L'Europa Sud-Orientale“, sub titlul „Românii și Ungurii“, publică o scrisoare a d-lui Gino Lupi, publicist și profesor la Milano, prin care d-sa ține să răspundă unor afirmațiuni făcute la adresa României, tot în aceasta revistă, într'un articol intitulat: „Opera ungarilor de latinizare a românilor“. Dăm pasagiile esențiale ale scrisoarei.

„Autorul acestui articol, este probabil o persoană superficială, fără studii serioase și fără putere de discernământ, care și-a însușit — probabil — ideile dela acei care au interesul să răspândească date false și tendențioase privitoare la România.

Se spune că Românii sunt un popor amestecat. Acest lucru este adevărat deoarece toți știu că Românii s'au născut din poporul daco-roman, contopindu-se mai târziu cu Slavii. Și Ungurii sunt un popor amestecat, într'o măsură însă mult mai mare: triburile finice venite din Asia s'au amestecat, în drum, cu triburi tătare. Odată sosite în Ungaria, aceste triburi au găsit o populație slavă numeroasă cu care s'au contopit. Toate tratatele de istorie maghiară confirmă acest lucru. Este suficient să răsfoești un dicționar maghiar pentru a constata marele număr de cuvinte slave ce cuprinde.

Tot ce se spune despre fantastica apariție a Românilor în secolul al XII-lea, este o afirmație lipsită de temei.

Este deasemeni eronată afirmația că „principii maghiari“ ar fi tipărit prima versiune românească a Bibliei și a Catehismului. Adevărul este că Biblia a fost tipărită la Brașov prin anii 1560 de către doi tipografi: sasul Benkner și românul Ceresi.

Cuvintele românești care privesc tipografia sunt de origine germană și nici pe departe maghiară.

Maghiarii n'au favorizat niciodată, ci dimpotrivă, au împiedecat foarte mult la dezvoltarea școlilor românești din Transilvania.

Tot atât de falsă este afirmația că, după izgonirea Turcilor, Transilvania „s'a reintors în sânul patriei maghiare“. Transilvania a fost încorporată de Austria prin sec. XV-lea când a fost cucerită și Ungaria. Până la finele anului 1867, guvernul german (iar nu cel maghiar) a fost considerat ca cel mai drept și cel mai bun, fiind omenos și imparțial față de toate naționalitățile.

Nu se poate vorbi de patrie maghiară pentru locuitorii din Transilvania, deoarece majoritatea populației este românească, iar Românii se găseau aci înainte de venirea Ungurilor (în anul 1000).

Apoi mai există în Transilvania și o mare minoritate germană. Chiar și puterile Axei când au dat verdictul dela Viena, cu toate că au favorizat pe amica noastră Ungaria, nu a putut să dea acesteia decât o parte din Transilvania, deoarece ar fi fost imposibil să i se acorde Ungariei tot teritoriul Transilvaniei plin cu atâția Români. Numai dela 1867 Transilvania a aparținut Ungariei, care a dus o politică de desnaționalizare și asimilare totală față de Sași și de Români. Mai înainte Transilvania era un principat autonom, depinzând indirect sau de Ungaria, sau de Turcia, sau chiar de Muntenia. (Pe vremea lui Mihai Viteazu).

Continuare din pagina 3-a

se serbeze în mijlocul unei națiuni ferice, ajunsă la la culmea împlinirii dreptelor sale aspirațiuni“.

Ca aproape toți oamenii mari ai trecutului nostru, Kogălniceanu a dat în toată viața sa dovada unui optimism sănătos și a unei încrederi în destinele viitoare ale românismului a cărei resuscitare nu poate forma pentru noi, în zilele de grea cumpănă de astăzi, decât un prilej de reculegere și reconfortare. Căci cine nu va prinde nou curaj și nu va câștiga din nou încredere în viitor, ascultând cuvintele sale:

„Să nu ne speriem! În noi este ceva tare, puternic, providențial, care ne-a apărut în niște epoce, când au căzut împărății mult mai zdrăvene!“

Mulți Români au trecut la catolicism nu sub influența maghiară, ci austriacă și a jezuiților italieni; iar pentru a rămâne separați de catolici maghiari, Românii au format un grup aparte, de rit Oriental greco-catolic.

Limba latină a fost învățată de Români nu dela Unguri, ci în colegiul „Propaganda Fide“ din Roma.

Dacă Românii au rămas secole de-a rândul separați de Roma, aceasta se datorește faptului că singurii catolici cu care veneau în contact erau Ungurii, cu care se găseau mereu în luptă pentru motive naționale și sociale.

Transilvania nu este leagănul națiunii maghiare, iar săcuii nu sunt rasa maghiară cea mai pură. Printre ei — cum este natural într'o regiune de graniță — se află mulți Români precum reese din numele și religionea ortodoxă păstrată de ei. Am constatat personal acest lucru, petrecând câteva luni în mijlocul acestei populații.

Este o prostie să se susțină că: „Românii au rătăcit secole de-a rândul prin întunerecul stăpânirii bizantine“, deoarece acest „întunec bizantin“ n'a existat niciodată: Românii, descendenți ai Dacilor și Romanilor, au fost întotdeauna acolo unde sunt și astăzi.

Ungurii în schimb, au apărut pentru prima oară în Apus ca hoarde barbare finice și turanice, din Turkestan; iar numai după anul 890 au ocupat regiunile actuale, socotind că astfel au recucerit patrimoniul strămoșilor lor, Avari și Huni. (Acest lucru se poate citi în toate Istoriile naționale maghiare). Zeci de ani, înainte de a fi pedepsiți de către împăratul Otto al Germaniei, aceste hoarde erau flagelul Italiei de Nord (în epoca Regelui Berengario) și al Germaniei. Catolicismul le-a adus ordinea și civilizația. Aceasta este istoria. Autorul articolului la care mă refer, n'are decât să o citească și să o studieze.

Nu poți ofensa adevărul istoric, fără a nu fi pedepsit, pentru că el se răzbună întotdeauna.

Astăzi România face parte din Axă și este prietena noastră. Nu este deci permis să se scrie astfel de articole, la adresa ei“.

Biologicul în Shakespeare

de Prof. Dr. I. Ol. Ștefanovici-Svensk

Nu găsim nici o urmă teoretică să ne arate că Shakespeare ar fi avut preocupări biologice, precum marele său contemporan — cu care a fost confundat în chip așa de grosolan — Francis Bacon.

Dar pentru noi nu încapă nicio îndoială că dacă Shakespeare ar fi cunoscut opera unui Darwin, Haeckel sau Henry Huxley, el ar fi prins deodată legăturile ideologice ce l-ar alipi lor.

Căci simțim în *vasta* — dacă nu pierdem din vedere *calitatea*, și aici nu se poate să nu ne gândim la congenialul său: *Beethoven* — operă a lui Shakespeare, că el avea intuiția grandioasă, nu numai a caracterului singuratic — atunci ar fi fost un superb portretist! — dar și a ceea ce s'ar numi astăzi ecologia umană; adică a (re)acțiunilor insului asupra mediului, precum și ale acestuia asupra insului.

Ceea ce constituie — trebuie s'o mai spunem? — însușirea *sine qua non* a dramaturgului.

Se poate dovedi că Shakespeare avea simțul ascuțit al ecologiei și, prin uimitoarea sa intuiție, a psihologiei conflictului dintre animale. E destul să ne amintim analiza atât de mișcătoare — pentru că-i atât de adâncă și de justă — a spaimei iepurelui urmărit de vrășmașii lui naturali; câinii, unul din locurile cele mai shakespeare-iene din opera lui Shakespeare („*Venus și Adonis*“).

Simțim frica bieteii victime și iertăm câinilor cruda lor înverșunare, pentru că ei sunt credincioși propriei lor firi; să spunem cuvântul: **Ei sunt credincioși naturii.**

REFUGIATUL

de I. Bozdog

E o creațiune a timpurilor de bejanie.

Un arbore falnic, cu rădăcini adânc înfipte în solul strămoșesc, desrădăcinat... de furtună.

E smuls din mijlocul codrului sănătos, ridicat de vântul potrivnic și mânat... spre vale.

E copacul în care au izbit și furtunile de mult trecute, i-au rărit crengile și frunzișul, dar, subț lumina binefăcătoare a liniștii s'a întremat, prin el codrul a odrăslit, s'a îndesat și îmbogățit.

E vârful de catarg, asupra căruia s'au adunat fulgerele și trăsnetele cerului involburat și pe care l-au căutat cu sete *navfragiații necroși*, când vântul neașteptat i-a aruncat spre țărnuț visat.

El nu este, deci, *fugarul laș*, care caută adăpost *d'n milă*, nici nu este lacomul, ce se înghesuie la masa sărăcăcioasă, pe la care se abat atâția *pomanagi*.

El este conștiința vie, care dându-și seama de inutila jertfire a vieții într'un moment de haos și uitare de sine a *milutului cersitor*, s'a înfipt pe glia strămoșească rămasă în aerul îmbalsamat al libertății.

El urmează cu sete faldurile mândrului tricolor și dorește ca ultima lui suflare să se ridice ca un prinos de jertfă spre cerul liber al patriei sale.

El este conștiința vie și protestatară a moșiei, *ce nu se lasă robită*.

Gândul lui este alipit de bulgărul din care a fost smuls și cu gemetele acestuia vecinic în inimă caută și folosește orice clipă pentru închegarea moștenirii sfâșiate.

Să nu fie privit, deci, ca un oaspe incomod și lacom de căpățuire, ci ca un prim luptător al conștiinței vii și neadormite a țării sfâșiate.

Că sunt și samsari, care exploatează această situație de onoare: *e dureros!* Că sunt și exploatați și întreprinderi ale suferințelor țării: *e blestemul și recețea rușinii moștenite*.

Cei mulți sunt sufletele entusiaste, vizionare și luptătoare!

Clanurile de exploatare, după care se pitește umbra ardeleanului vânzător al cinstei și moșiei strămoșești în tovarășia afaceriștilor săi din vremea partidelor politice, trebuie curățite!

Abcesul trebuie deschis: mucegaiul și puroiul scurs, ca să nu se prefacă și steagul *ma uiat al jertfelnicilor patrioți* într'un stindard al afacerilor și întreprinderilor compromițătoare.

Așa gândesc și așa simt cei ce nu se consideră refugiați *ca firmă*, ci ocrotiți de pământul sfânt al țării și mobilizați pentru ceasul greu al *socotelilor d'n urmă*.

Deciziunile Ministerului de Finanțe

Referindu-ne la ordinul nostru circular Nr. 70763 din 23 Mai 1941, vă facem cunoscut că Ministerul având în vedere numeroasele cereri ce iau fost adresate în ultimul timp de către proprietarii și locatarii de imobile, prelungeste — în mod excepțional și pentru ultima dată — termenul pentru plata impozitului fără amendă, la contractele de închiriere, până la data de 30 Iunie 1941.

Citațiile emise de către instanțele din Ardeal, prin care sunt chemați martorii testamentari, în procesele de moștenire, spre a fi audiați asupra testamentelor verbale, deși emise din oficiu, conform procedurii civile ardelene, sunt totuși taxabile conform art. 5 par. 17 din Legea Timbrului, întrucât această lege nu distinge între citațiile emise din oficiu și cele lansate după cererea părților.

Deasemenea, pentru același motiv, sunt impozabile, conform art. 5 § 16 al. 2 din aceeași lege, și comunicările din oficiu, ale încheierilor prin care se stabilesc în materie de moștenire, taxele și onorariul cuvenit persoanelor care au întocmit inventarul.

Prin Decretul Lege privitor la unificarea unor impozite și taxe comunale cu unele impozite ale Statului, publicat în Monitorul Oficial din 23 Februarie 1941, a fost desființată taxa de 1 % pentru Serviciul de pompieri, care se percepe odată cu impozitul proporțional prevăzut de art. 14 § 19 din legea timbrului la contractele de închiriere și înlocuită cu cota adițională de 0,50%, asupra veniturii din clădiri, care se administrează de către legea contribuțiilor directe.

Deasemenea, prin același Decret-Lege, impozitul comunal asupra valorii locative a clădirilor întreprinderilor comerciale și industriale, a fost înlocuit cu o cotă adițională de 3% asupra veniturilor comerciale și industriale, care se percepe odată cu impozitul comercial și industrial.

Prin urmare, odată cu impozitul proporțional prevăzut de art. 14 § 19 din legea timbrului asupra contractelor de închiriere, se va calcula și percepe dintre impozitele comunale, numai impozitul de 2% sau 3% fixat de Municipiile respective asupra chirieșilor și numai la închirierile de imobile pentru locuințe.

Rezumat al eseuului ce va apărea în „Analele Academiei Comerciale.“

Medicul nostru

VARIOLA (Bubaful)

VACCINAREA

In rândul boalelor molipsitoare, cu care a început cronica medicală a Gazetei, urmează să vorbim azi despre Variolă.

La această boală însă nu vom proceda, cum s'a făcut la boalele molipsitoare, despre care s'a vorbit până acum, arătând la fiecare felul de molipsire, semnele, modul de apărare și tratamentul boalei:

Nu mai e nevoie să ne ocupăm cu toate acestea, când vorbim despre această boală, deoarece la noi ea este aproape necunoscută.

A dispărut acest flagel al omenirii, care încă cu 100 și ceva de ani mai înainte secera în toată lumea mai multe vieți, decât ori și care altă boală. În 1796 mureau în Germania de Variolă 260.000 de oameni. Până la sfârșitul secolului XVIII Variolă era una din cele mai temute boale în toate continentele. În pandemia dela mijlocul secolului al XVII au murit multe milioane de oameni. India, China, Turcia, Rusia, America, întreaga Europă n'a rămas cruțată de ea.

Astăzi este rar medicul la noi, care mai întâlnește câte un caz de Variolă.

Cum a dispărut boala?

In decursul epidemiilor mari s'a putut observa, că dacă dela un bolnav cu o ușoară Variolă se inocula cu boala un om sănătos, acesta se îmbolnăvea ușor și ulterior nu se mai molipsea cu variolă. Aceste inoculări voite se făceau cu timpul tot mai mult. Inoculatorii cu variolă ajunseseră să devină o profesie.

Dar cu timpul se observase, că și vacile și caii suferă de variolă, și că din pustulele variolice ale animalelor se pot molipsi și oamenii. S'au început

inoculări la oameni cu boală dela animale.

Așa a ajuns medicul englez Eduard Jenner în anul 1798, ca să aplice vaccinarea la om. El a luat puroiul din pustulele variolice ale unei vaci și l-a introdus în pielea unui copil. Acesta a căpătat în locul vaccinării o mică pustulă, care nu era altceva, decât o ușoară îmbolnăvire de variolă. Dar prin această ușoară îmbolnăvire copilul devenise imun față de variolă, adevă ulterior nu se mai molipsise cu boala.

Așa a ajuns Eduard Jenner să descopere vaccinarea și prin aceasta să devină unul din cei mai mari binefăcători ai omeniei.

Scurt timp după descoperirea lui Jenner a fost introdusă aproape în toate țările din lume vaccinarea, pe care noi o cunoaștem cu toții, cum se face azi la copiii sub un an și astfel s'a ajuns aproape în toate țările din lume, ca cea mai temută și necruțătoare boală să dispară aproape cu totul din omenie.

Este aceasta un exemplu edificator, ce poate face știința și la ce se poate ajunge prin aplicarea ei.

Dar este și un îndemn pentru aplicarea vaccinării și la alte boale molipsitoare, cum se încearcă și se face azi la Scarlatină, la Difterie, la Febra tifoidă, la Tuberculoză, îndemn și pentru cei care aplică aceste vaccinări, ca și pentru cei, la care trebuie să se aplice.

nc.

In timpul concentrării dlui Dr. V. Stinghe, cronica medicală va fi îngrijită de dl Dr. N. Căliman.

Cronica economică

Agricultura la loc de cinste

Nu cred să mai fie cineva la noi care să mai aibă vre-o îndoeală asupra rolului mare pe care îl are agricultura.

A trebuit să vie un an cu producție slabă, concentrările, rechizițiile, și cu ele un consum mai ridicat, pentru ca lumea noastră să-și îndrepte atenția înspre agricultură. De recolta nouă ce se așteaptă, se leagă multe nădejdi.

O producție agricolă ridicată ar descreși multe frunți și ar aduce liniștea în multe familii nevoiașe. Cea mai mare bogăție pentru zilele de față este producția agricolă. Se impune deci să dăm agriculturii atenția ce i se cuvine. Nu putem să mai facem o plugărie primitivă. Agricultorul trebuie să țină pas timpurilor care cer o producție din ce în ce mai mare și din ce în ce mai bună.

Rolul social al agriculturii este foarte mare. Nu poți avea o națiune sănătoasă, plină de vigoare trupească și mintală, fără o hrană substanțială și igienică, hrană obținută prin lucrarea pământului.

Timpurile când pământul se lucra de mântueală, s'au dus.

Știința agricolă a găsit noi metode și mijloace de lucru în vederea obținerii unui mai bun rezultat.

«Gazeta Transilvaniei» își propune ca în acest colț să lămurească, pe înțelesul tuturor toate problemele agriculturii locale, cu scopul ca cetățorii noștri să găsească îndrumările necesare pentru o mai bună lucrare a pământului și îmbunătățirea tuturor ramurilor în legătură cu agricultura.

Știm că plugarii noștri sunt dornici de mai bine și vor ști să folosească sfaturile ce li se vor da pentru înflorirea gospodăriilor lor și ridicarea economică a țării.

Ion Hogeș, Ing. Agronom

Aducem la cunoștința generală că la sediul Camerei Agricole funcționează o echipă de stropitul pomilor roditori, care execută în tot timpul anului toate tratamentele de îngrijire cu prețuri reduse.

Inscrierea se face în ori ce zi la sediul Camerei, biroul horticulturii, Calea Victoriei No. 52 între orele 8—12 Loc.

*

Distrugerea omizilor care atacă de prezent pomii roditori și în deosebi corcodușii, cireșii, vișinii, merii și perii se mai poate face prin stropirea pomilor cu zeama bordelează arsenicală, emulsi de petrol, Libex Universal, soluție sulfo-calcică. Pentru prepararea acestor zemuri, adresa-ți-vă celui mai apropiat Ocol Agricol. Camera Agricolă are în depozit substanțele chimice necesare pe care le vinde pomicultorilor cu preț redus.

*

Camera Agricolă Brașov dă următorul comunicat:

Posesorii de ordine de mobilizare pentru lucru nu trebuie să se prezinte la concentrare chiar dacă primesc ordine

Ministerul Agriculturii și Domeniilor, aduce la cunoștința posesorilor de ordine de mobilizare pentru lucru sau de scutire de concentrare în agricultură că, potrivit dispozițiilor date de Marele Stat Major, nu trebuie să se prezinte la concentrare chiar dacă primesc ordine de concentrare.

In cazul când din greșeală sunt chemați la concentrare, vor depune ordinele de chemare la Camera Agricolă județeană sau la șeful de post de jandarmi din comună, care le vor restitui unității militare care le-a emis.

Primăria Municipiului Brașov

No. ad. 13.630 1941
Serv. economic.

Publicație de licitație

Pentru arendarea carierei de piatră „Honterus”, pentru exploatarea de piatră pe timp de 5 (cinci) ani, se va ține la această Primărie o tratare prin bună învoială, cu supraofertare verbală în ziua de 15 Iulie 1941, ora 11.

Licitarea se va ține în conformitate cu dispozițiile art. 88—110 din L. C. P. și Decretul-Lege No. 200, din 26 Ianuarie 1940.

Garanția provizorie este 5% din arenda anuală oferită.

Caetul de sarcini și informațiuni se pot primi la serviciul silvic și economic al Municipiului.

Primar:

ss. Dr. N. G. V. Gologan

Secretar General:
ss. Dr. V. Volcu

Șeful Serviciului:
ss. T. Stinghe.

Contra celui care disprețuește gloria
[de a fi iubit.

Libertatea din palat și din colibă

Este de o sută de ori mai prețioasă,
[decât coroana și laurii!

Bravul Român îți cere

Libertatea în casă și în țarină.

Nimeni nu-și uită țara sa

Nu-și părăsește limba și nu
[poartă botniță!

Ascultă acolo departe pescăru-
[șul, care strigă,

Ascultă trilul privighetorii:

In cântecele lor, fiecare

Laudă pe Domnul în limba lui
[deosebită“.

Sfârșitul în nr. viitor.

Publicațiune

Se aduce la cunoștința celor interesați, că în ziua de 21 Iunie 1941 la orele 10 dimineața se va ține în cabinetul dirigintei oficiului ptt. de reședință „principal Brașov I, o tratare (II-a) prin bună învoială pentru furnizarea a 51.000 kg. lemne de foc, combustibil necesar oficiilor Brașov I, Brașov II, gara și Postului TFF. Sânpetru, pentru iarna 1941—1942 în conformitate cu art. 88—110 din L.C.P. regulamentul O.C.L. și normele generale relativ la tratările publicate în Monitorul Oficial No 127, din 4 Iunie 1931. Lemnele de foc oferite vor fi de calitate I-a (esență tare).

Concurenții vor depune odată cu oferta sigilată în plic separat și o garanție de 5% din valoarea ofertei, în numerar, efecte garantate de Stat sau sub recepția Casei de depuneri.

Caetul de sarcini se poate vedea la oficiul ptt., de reședință pr. Brașov I. în camere no. 23 Etaj. I. contab. materiale, în orice zi de lucru între orele 8—13 și 16—19. Garanțiile depuse în efecte vor fi însoțite de taloanele necesare la data constituirii garanției prețum și de borderoul original de proprietate al acestora.

Dirig. reșed. pr. Brașov

M. Tesie.

Contabil în mat.
I. Finta.

Publicație de licitație

Cu privire la anunțul preliminar de licitație din 16 Maiu 1941 se aduce acum la cunoștința generală, că licitațiunea amanetelor, scadente până incl. 21 Maiu 1941 se va ține Luni, în 30 Iunie 1941 și în zilele următoare dela ora 8 și jumătate până la ora 12, în biroul Institutului de Amanet din Sibiu, Sucursala Brașov I. C. Brătianu No. 19 Răscumpărările trebuiesc făcute la timp!

Brașov în 14 Iunie 1941.

Institutul de Amanet din Sibiu
Sucursala Brașov.

Despre Memorand

de Ion Berclu

Directorul Muzeului Regional A.-Iulia

VII

Cu afecțiune deosebită, problema transilvană este îmbrățișată de ziarele franceze.

August Cavalier, un provensal din Montpellier, scrie în volumul publicat de istoricul Alfred Rambaud, *Album de voci latine*, închinat procesului Memorandului, următoarele: „Cu mândrie și cu emoție vă trimitem omagiul respectuasei noastre adeviziuni la cei 25 de membri ai eroicului comitet național român, căruia i se pregătește martiriul. Orice s'ar întâmpla, același strigăt se ridică din toate colțurile pământului latin, un strigăt de blestem și de ură contra opresorilor victorioși, un strigăt de admirație și de glorie pentru învinși, un strigăt latin: *Gloria Victis!*”

Tot în acest volum scria și M. Nonsillac: „... guvernul ungar s'a desonorat condamând pe cei nevinovați. Din fericire pentru ea România are credința religioasă și patriotismul: aceste două forțe unite sunt irezistibile și ele vor asigura într-o zi triumful Românilor din Transilvania. *Un popor care a arătat întotdeauna o atât de mare vitalitate, un popor care apără atât de vitejește rasa, un popor care găsește martiri pentru a-și susține drepturile, nu poate fi nici absorbit și nu poate nici muri!*”

Insuși marele George Clemenceau în ziarul său *La Justice*, din 12 Mai 1894, face o analiză amănunțită a situației Românilor din Transilvania, arătând ferocitatea și reaua credință a Ungurilor: „După 1866, prin pactul dualismului austro-ungar, Transilvania este încorporată la Ungaria, iar naționalitățile nemaghiare lăsate sub hegemonia ungară. Români, intruniți la Blaj, protestară contra acestui pact, încheiat în afară de voința lor. Se acordă totuși unele satisfaceri națiunii române. Trei legi fundamentale garan-

tau: autonomia bisericii române, învățământul în limba română și recunoașterea limbii române ca limbă oficială pe aceeași treaptă cu ungară. Toate aceste prerogative au fost astăzi suprimate.... Procesul intentat este o rușine pentru națiunea ungară. Pot fi condamnați cei 25 de acuzați. Opinia europeană i-a achitat dinainte... Ascultați cuvântul Românilor: „De 17 veacuri am fost depărtați de Roma, nemuritoarea noastră mamă a tuturor. Am rezistat 17 veacuri. Deși hoardele Goților, Gepizilor, Avarilor, Hunilor, Tătarilor, Turcilor și atâtor alți barbari, ne-au invadat țara, cu torța și sabia în mână, dealungul celor mai crude încercări, timp de 17 veacuri, am putut păstra limba dulce și sonoră a strămoșilor noștri“.... „Românii au dreptate“.

Unul dintre poeții francezi, Charles Gros, adresează Românilor, ca un omagiu, o poezie plină de ironie la adresa împăratului Franț Iosif:

„Patru milioane de Români, Impărate
Au venit să-ți ceară, în genunchi
Ca să le lași limba, pe care din leagăn
Au învățat s'o vorbească, dela mamă.
Tu mărite rege, cu aer grav
Ai răspuns delegaților: „Aveți încre-
[dere“.

Printr'un ordin apoi ai poruncit
Să fie aruncați toți la închisoare.

Frați din Transilvania
Franța vă strânge mâna:
Păstrați iubirea de țară.
Latinii sunt o singură familie,
Legată prin același sânge!

Sângele roman, pe care-l aveți în vine
S'a urcat acum în obraz, din ce în ce
[mai roșu

Voi nu puteți fi sdrobiți de lanțuri,
Sleiți de foame în negrele temnițe.
Umanitatea, Impărate, strigă răs-
[bunare lumii

CRONICA RAZBOIULUI

**Victoria aliaților dela Sollum. — Pactul de amicizie germano-turc.
Războiul din Siria. — Atitudinea arabilor.**

Două au fost evenimentele care au atras atențiunea opiniei publice internaționale: Victoria dela Sollum și tratatul de amicizie germano-turc.

Ofensiva dela Sollum a fost dată de armata britanică în ziua de 15 Iunie în zona frontierei occidentale a Egiptului și în cea orientală a Libiei. Contra-ofensiva forțelor germano-italiene s'a deslănțuit cu furie reducând ofensiva engleză la un act de inferioritate militară și războinică care va avea repercusiuni grave asupra altor fronturi de luptă.

După comunicatul marelui cartier general german, forțele germano-italiene au obținut victoria efectuând o sforțare uriașă în cursul luptelor pe care le-a susținut vreme de trei zile. Dacă ținem seamă de particularitățile teatrului de luptă — deșertul african — cât și căldura înăbușitoare și a efectelor puterii focului tuturor armelor, ridicat la intensitatea maximă, apoi ușor ne dăm seama că bătălia dela Sollum s'a angajat în condițiuni din cele mai grele. În luptă au fost angajate, pe lângă diviziile motorizate de infanterie, un număr considerabil de tancuri și avioane. Unele informațiuni arată că forțele britanice au dispus de două brigăzi blindate având fiecare aproape cinci sute de tancuri grele, iar forțele germano-italiene, în momentul ofensivei britanice, au avut și ele un număr aproape egal de tancuri, dacă nu chiar superior celui advers.

Scopul ofensivei

Din ofensiva britanică, reese că scopul acțiunii a fost să se stabilească legătura cu forțele dela Tobruk și să obțină rezultatul dorit înainte de declanșarea unei ofensive germano-italiene spre pozițiile Nilului, în direcția Marasa-Matruh-Alexandria. Contra-ofensiva germană a determinat forțele britanice să se retragă în pozițiile pe care le cucereau înaintea ofensivei.

Situația teatrelor de luptă este deci aceeași ca înaintea bătăliei dela Sollum. Forțele angajate în luptă, după zece săptămâni de recunoașteri și acțiuni de artilerie și aviatice, au avut prilejul să se măsoare și să-și recunoască forțele de care dispun într-o cumplită bătălie care s'a deslănțuit în plin deșert și care materialul motorizat și cuirasat, cât și aviația de bombardament au avut un rol principal și hotărâtor. Natural că și pierderile au fost din cele mai grele. Dacă ofensiva ar fi reușit soarta forțelor germano-italiene, din Africa de Nord, ar fi fost pecetluită, iar situația din Mediterana orientală ar fi suferit o schimbare favorabilă Angliei care ar fi făcut, dacă nu imposibilă, cel puțin mari greutăți manevrelor navale dușmane care urmăresc nu numai orice transport spre și dinspre Gibraltar, dar și spargerea liniei de apărare spre porțile Egiptului. Forțele aliate au fost conștiente de importanța strategică a regiunii Sollum și pentru aceasta au aparat-o cu îndârjire.

Luptele în Siria

În Siria, înaintarea forțelor britanice continuă. Coloana australiană, care înaintază de-alungul coastei Mediteranei, a ajuns la o distanță de 30 km. sud de Beyruth, iar coloanele britanice și franceze „gaulliste” au ajuns în apropiere de Damasc, patrulile fiind la porțile capitalei.

În sectorul central se desfășoară lupte la Merjayum și Kuncitrak, localități ocupate de forțele franceze de sub comanda generalului Dentz. Până acum, vasele de războiu britanice nu și-au putut face apariția în zona coastei pentru a bombardă pozițiile franceze

situate în Nordul portului Sidon și la Beyruth. Aviația în schimb a fost foarte activă, Beyruth-ul fiind bombardat de câteva ori.

Actualmente, luptele din Siria, sunt considerate la Vichy, un adevărat războiu de mișcare care se desfășoară dela țărnușul mării până la Gebel Druze și mijloace din ce în ce mai puternice sunt puse în linie, de o parte și de cealaltă, între care artileria. În același timp, lupte calificate drept sălbatece se desfășoară în mai multe puncte dealungul axelor de comunicații și în jurul anumitor încrucișări de drumuri unde trupele franceze amenință spatele inamicului. Unele din aceste poziții au și fost recucerite de Francezi după lupte foarte crâncene. Altele sunt amenințate, în zilele ce vor urma. Aviația franceză sprijină în mod complet acțiunea trupelor de uscat, atât în acțiunea lor defensivă cât și în cea ofensivă. Apărarea Orientului este asigurată numai prin forțele franceze. Cercurile autorizate franceze se ridică cu indignare împotriva alegațiilor propagandei britanice după care aviația în acțiunea ei din Orient, ar cuprinde avioane germane vopsite în culorile franceze. Ele precizează că în Siria și în Liban nu există decât soldați din aviația francezi care sboară pe avioane franceze, în cer francez. Războiul din Orient este un adevărat războiu de mișcare. Ar fi înzadar să se încerce a se distinge un front. Nu există decât zone în care ofensiva aparține când unora, când altora, provocând itele unor lupte de înaintări sau de retrageri a unora față de ceilalți.

După ultimile informațiuni se pot totuși desprinde anumite situații și poziții cucerite.

În sectorul coastelor, flota britanică se ține departe de litoral, fiind izgonită de aviația franceză.

Între Saïda și Djezzin situația nu s'a schimbat, se semnalează însă lupte foarte violente, în urma cărora inamicul a fost oprit.

La est de Hermon și până la Djebel Druze sunt încăerări de elemente de infanterie, cavalerie și mijloace blindate.

La Vest de Hermon, trupele franceze au contra atacat în mod viguros și au recucerit Merjayum.

Trupele franceze progresează asupra celor două aripi ale dispozitivului anglo-gaullist făcând prizonieri între care sunt și ofițeri, în timp ce la Damasc, continuă eforturile lor, gaullistii au încercat să se infiltreze pe la vest de Kissoué.

Autoritățile franceze din Siria au primit un ultimatum

Generalul Wilson, comandantul forțelor britanice din Siria, a dat un ultimatum autorităților franceze din Damasc, prin care a cerut predarea orașului în termen de 24 ore; în caz contrar el va fi bombardat și atacat. Cum termenul ultimatum-ului a expirat Joi dimineața, fără ca generalul Dentz, înaltul comisar din Siria și comandantul armatei franceze, să fi dat răspunsul satisfăcător, trupele aliate britanice și franceze „gaulliste”, au deslănțuit atacuri puternice între nord de Kissoué și sud de Damasc. În această regiune luptele continuă.

În sectorul central au fost recucerite de forțele britanice localitățile ocupate zilele trecute de trupele franceze din Siria, afară de Merjayum, care este aproape înconjurat. Coloana australiană înaintază dealungul coastei Mediteranei în direcția Beyruth. Ieri un vas de războiu francez a bombardat trupele australiene ce erau concentrate la sud de Saïda (Sidon); iar aviația britanică a atacat instalațiile portuare din Beyruth și un vas mare de transport francez.

În regiunea Djebel Drus de la Sud și în deșertul dela Vest, luptele sunt în curs.

Din cauza poziției sale strategice, de primul ordin, Djebel Drus, este considerat a fi „cheia” Damascului și grănicerul ce păzește partea mărginașă a Siriei dinspre Transjordania și marele deșert.

Cine stăpânește acest masiv muntos are la dispoziție și drumurile de acces în interiorul Siriei.

De aceia Djebel Drus poate servi, ca bază de operațiuni unei armate ce ar veni la Sud și ar căuta să pătrundă în centrul și nordul Siriei. Pe pantele munților Druzilor izvorăsc râurile ce străbat platourile fertile ale Hauranului și Damascului, cele mai bogate în cereale, grânarul Siriei.

Alte operațiuni militare

În cursul zilei și nopții de 19 Iunie, mai multe porturi din Anglia au fost minate de germani.

În această operație au avut un rol important formațiuni aeriene de luptă din flota comandată de mareșalul Kesseling.

Avioanele germane de bombardament au atacat instalațiile portului Grat Yarmouth și mai multe aerodromuri din Sud-Estul Angliei, precum și bara britanică dela Alexandria (Egipt); iar cele britanice au atacat în noaptea de Miercuri spre Joi, baza navală dela Brest (Franța), portul Brema și alte localități din Nord-Vestul Germaniei.

Atitudinea Finlandei

Guvernul finlandez a anunțat într'un comunicat, că spre „a-și salva securitatea” a luat măsuri pentru întărirea pregătirii sale defensive chemând sub drapel mai multe contingente din rezervă în vederea unor „manevre extraordinare”.

Cele două Camere ale Dietei suedeze au hotărât modificarea câtorva articole din Constituție privitoare la restrângerea libertății presei și introducerea unui regim special al ziarelor „în caz de războiu, sau amenințare de războiu”...

Pactul de amicizie germano-turc

Înainte ca impresia înfrângerii din Creta să fie uitată, Anglia primește o nouă lovitură, de ordin diplomatic, prin încheierea pactului de amicizie germano-turc. Faptul este de netăgăduită importanță.

Știut este că Turcia conta ca o poziție diplomatică bine organizată, fiind țara căreia Anglia i-a acordat din timp, toate atențiunile. Sub presiunea ei Franța a cedat portul Alexandreta, în afară de creditele acordate și furniturile militare date Turciei pentru a-și asigura toate posibilitățile de influență în Balcani și în Orientul apropiat.

Pentru opinia publică mondială, dar mai ales pentru Germani, încheierea pactului a produs un efect senzațional, deși el era de presupus, prin faptul că între Berlin și Ankara se duceau tratative. Opinia publică germană a salutat, încheierea pactului, prin cuvinte foarte călduroase. Presa amintește relațiile bune care au existat între cele două țări și subliniază în mod unanim că pactul este o operă de pace de mare valoare, care exclude orice posibilitate de conflict și crează o situație clară între cele două state. La aceasta trebuie să adăugăm, că pactul constituie și un

pas înainte pentru înfăptuirea operei de pace în sectorul din Balcani.

Trebue să se recunoască deci că diplomația germană a avut un succes strălucit care va înrăuri asupra viitorului apropiat mai ales că lumea arabă, apropiată în multe probleme de Turcia, va fi influențată într'un sens protrivnic intereselor britanice. De altfel reacțiunea arabă s'a și produs prin atacurile presei care atacă violent pe Englezi, pe care îi acuză pentru intența de a da, toate țările din Levant, Evreilor.

Mardare Mateescu

Informațiuni

Ministerul Finanțelor Dir. Timbrului și Succesiunilor.

Revenind asupra ordinului circular No. 57343 din 13 Mai 1941, vă invităm să puneți în vedere organelor în subordine că nu mai este cazul a se percepe Impozitul Excepțional 4% la sulfatul de cupru, vândut viticultorilor de către Sindicatul Viticole, întrucât s'a constatat din raportul Nr. 422 din 20 Mai 1941, al Dlui Inspector C. Peia, că s'a achitat odată contribuția 2% prin aplicarea de timbre pe facturile emise de către fabricile producătoare, facturi care se păstrează în arhiva Uniunii Sindicatelor Viticole.

Se arendează pe timp de 3 ani Moara Sistematică Transilvania din comuna Cincul, având 3 pietri, un valț, 1 joager elvețian. Doritorii se vor adresa Băncii Șercăiana S. A. Făgăraș.

Se aduce la cunoștința publică că, Prefectura închiriaza prin bună învoială, vila expropriată dela evreica Weber Margareta, situată în Timișul de sus. Doritorii se vor adresa Prefecturii jud. Brașov.

O reușită reprezentație teatrală a avut loc în seara zilei de 8 I. c. dată de tinerimea adultă „Sfântul-Gheorghe din suburbia Brașov Dârste.

On. Direcțiune alăturat vă trimit ab. pe un an iar restul de 800 Lei vă rămâne suprasolvire să vă ajutați cu ei pe scumpetea aceasta. Poate ne vor imita și alții. Rămân cu deosebit respect V. Hoza, Comerc. Sibiu.

Primăria comunei Feldioara
județul Brașov

PUBLICAȚIE

Comuna politică Feldioara vinde prin licitație publică cu oferte scrise și sigilate parchetul 1940/41 „Martin” compus din 349 buc. stejar pentru construcție și 47 fagi în picioare.

Licitația se va ține în ziua de 21 Iulie 1941, orele 10 a. m. în localul Primăriei comunei Feldioara.

Dacă licitația nu va avea rezultat la această dată, se va ține din nou în ziua de 10 August a. c., orele 10 în același loc.

Licitanții vor depune garanția de 10% din prețul oferit.

Condițiile de licitație se pot vedea la ocolul silvic Brașov, sau la Primăria comunei Feldioara.

Feldioara, la 12 Iunie 1941.

Primar,
Gh. Constandin.

Notar,
Gh. Micu.

In absența Dlui Ion Colan, plecat în concediu, răspunderea gazetei trece asupra Dlui Ion Bozdog.

Redactor responsabil
Ion Bozdog